

La dimensió martirial de la vida del beat Pere Tarrés

En el Pròleg del «Martirologi» el Cardenal Jubany afirmà: «Hi havia una mena de vocació “martirial” en aquells militants de la FJC. Tarrés els ho deia clarament en un dels seus escrits. “La persecució, les penalitats i les lluites són el pa dels forts, la garantia segura de maduresa i plenitud. Els homes, com les organitzacions, es trempen i se superen amb les contradiccions. Dissortats de nosaltres de no ésser així! Dissortada la Federació que per viure necessités de massa atencions i miraments!”»

De la FJC, el nostre nou beat Pere Tarrés en fou un home clau i hi deixà el seu segell. Home de profundes conviccions i de gran valentia. No té por a morir. Recordem el fet d'ajudar a salvar el monestir de Montserrat, passant amb un cotxe ple de rètols de Metge, amb una bandera blanca i una creu roja improvisada, davant de controls amb anagrames de CNT, FAI, POUM. Les seves gestions davant la Generalitat van reeixir.

Mostrà sovint la seva disposició vers l'ofrena total de si mateix. Vull recordar, especialment, quan s'oferí com a víctima a l'amor misericordiós: «Jesús meu [...] a la vostra presència sobirana [...] us ofereixo, Senyor, amb tota la fermesa i decisió i alegria del meu cor, la meva vida, oferint-me com a víctima de l'amor vostre, perquè m'immoleu Vós, quan us plagui i en la forma que us plagui. Jesús meu, feia temps que desitjava fer-ho, però em feia por. Avui, Senyor, amb la vostra gràcia, em sento valent, fervorosament valent i, ple de joia, voluntàriament i lliure, amb permís del meu Director Espiritual, poso el meu cor, la meva ànima i la meva vida als peus vostres, desitjant obeir les inspiracions de l'Esperit Sant. Desitjo viure tota vida plena d'unió amb Vós; desitjo estimar-vos. Us ofereixo, Senyor, allò que més estimo en aqueix món, la meva Mare, i el sofriment que em causa al pensar en el que ella tindria, cas de perdre'm. La deixaria, però, confiadament, en les vostres mans. Jesús meu, sé que aneu adeleradament rere les ànimes, perquè se us entreguin totalment i incondicional. Aquí teniu la meva. Us dono gràcies, Senyor, d'haver-me fet sentir aqueix desig, i el goig en complir-lo. Senyor, Jesús, us estimo. Tot el que voldria dir-vos més, ho resumeixo amb aquest afecte del cor: Us estimo.»

No en fou l'única. La reiterà amb aquestes paraules: «Bon Jesús, a presència de la Trinitat Beatíssima, de la sempre Immaculada Verge Maria i de tots els Àngels i els Sants, avui [...] us faig ofrena, amb tota l'alegria i llibertat del meu cor, de la meva vida [...] com a minsa víctima de reparació per la multitud d'ofenses que els homes fan diàriament al vostre Cor Sacratíssim; preneu-la [...] ja sigui en la mort gloriosa del martiri, ja en l'obscur enrunament ocasionat pels efectes del bombardeig [...] Us ofereixo, Senyor, el meu cor [...] si bé és fred com un glaç i dur i cantellut com una roca, la vostra Gràcia el transformarà i el farà sant [...] Us ofereixo, Senyor la meva llibertat [...] disposant-me a suportar per amor vostre tota mena de calúmnies, injúries, deshonres i humiliacions [...] Us ofereixo, Jesús dolcíssim, la meva salut [...] en el fons del cor sento que deu ésser dolç, sofrir per amor vostre [...] que per Vós realitzi veritables follies als ulls del món [...] que per Vós sia una goteta d'aigua cristal·lina que ajudi a apagar la set d'ànimes del vostre Cor [...] No tinc altre desig [...] Accepteu, oh bon Jesús, aquesta ofrena de l'últim dels vostres servents, per mans de la sempre Dolça, Pura i Immaculada Verge Maria, Mare meva.»

Durant la guerra, el front fou el seu Getsemaní, que mai no rebutjà. «Estaré a punt – escriu l'agost del 38– per a aquest sofriment, perquè quan vingui no m'espanti, ans al contrari, en les més obscura de les obscuritats, em tiraré als braços del meu Estimat i amagaré el meu rostre sobre el seu cor, i cap força humana no m'hi podrà separar, i obeiré cegament la seva voluntat [...], disposat, tanmateix, a sofrir sempre l'obscuritat i la sequedat de l'ànima, si així li plau a l'Amic.»

Aquest vessant martirià el manifesta també amb la valentia de defensar públicament la seva fe. El doctor Tarrés anota en el seu diari com va preocupar-lo l'encàrrec d'un oficial, que el posava en dificultats, i que a la fi no va haver de complir. Seguidament, però, escriu: «Però el meu catolicisme no l'amagaré davant de ningú, passi el que passi, i no faré res que estigui en contra dels meus principis...»

En la vigília de la seva ordenació sacerdotal, escriu en el seu *diari íntim* una altra mostra eloqüent del seu lliurament total i incondicional: «Demà, sacerdot! No puc escriure tots els meus pensaments. Propòsits? Un, Senyor. Sacerdot sant. Costi el que costi.» I torna de nou a posar en relleu la seva idea, que va unida a la santedat, i que ja ha manifestat diverses vegades en els seus escrits: oferir-se com a víctima. Afegeix: «M'abraço a la Creu amb tota l'ànima. Víctima vostra, només desitjo seguir-vos i imitar-vos en tot... Senyor, accepteu la meua pobra ànima amb tot el fervor dels seus desigs de lliurament, d'immolació, de víctima, d'obediència i de santificació. Demà, Senyor, seré tot vostre.» I acaba reconeixent la llei que ha de guiar la seva vida: «Per a Déu només existeix una llei: la del tot o res. Les ànimes grans mai no es lliuren a mitges.» Quina lliçó per als qui volen seguir Jesús de prop.

El beat entén que la disposició al martiri es concreta en l'amor a la Creu: «No puc concebre el Sacerdoci sense el sofriment [...] Renuncio a tot. La meua glòria, la Creu [...] prepareu-me Vós, Senyora, per a la recepció de la cosa més gran que pot tenir un home en aquest món: el Sacerdoci [...] Haig d'ésser simplement un instrument de Déu, Per això, Senyor, em lliuro, em dono, bolco el meu cor en el vostre [...] He comprès com l'arrel de la perfecció està en l'amor a la pobresa espiritual; en el desig d'oprobis, base de la humilitat, i en el sofriment [...] Quina malaltia més llarga. Estic cert que Déu nostre Senyor en vol treure alguna cosa [...] miraré de fer tot el que és possible perquè ho pugui arreglar del cel estant [...] Perdono de cor [...] quina dolcesa i quina pau. L'única cosa que val la pena en aquest món és estimar Déu amb follia, sobretot amb amor sofrent [...] El meu sacerdoti ha estat un veritable martiri.»

Aquesta manera d'entendre la Creu i el sacerdoti fa que no tingui por al sacrifici, ans al contrari, que en sigui el seu goig: «Déu vol vides de sacrifici —escriu— que facin del sacrifici l'única forma del seu apostolat, [...] sacrificis obscurs, coneguts de Déu tan sols, són els únics que obtenen les gràcies demanades [...] Hores de treball: impertinències dels companys suportades pacientment; les angúnies, el neguit de la vostra professió; la fatiga d'una actuació llarga dins el vostre grup; aquell temps esmerçat en la conquesta d'una ànima i que aparentment ha estat perdut [...] l'apòstol no cal que es preocupi de l'èxit immediat del seu treball [...] en el moment oportú ja produirà el seu efecte [...] Els joves hem portat a la Verge flors i més flors [...] ofreneu-li flors i flors de sacrifici.»

I ja davant la malaltia i la mort imminent donà una veritable lliçó de fortalesa, que fou causa d'una gran admiració i d'exemple per als metges i infermeres que el van atendre, per als sacerdots amics i per als mateixos malalts del Sanatori.

Reconegué joiosament en la malaltia l'acceptació de la seva ofrena per part del bon Déu i així ho donava entenent en una carta adreçada a un jove: «Avui he estat molt malalt; revestit per celebrar la santa Missa, he hagut de desvestir-me i he estat una hora estès sobre un matalàs; al final he pogut celebrar. Amb quina il·lusió ho he fet!... Com mai, he sentit en mi aquella idea tan fecunda de com el sacerdot ha de fer molt dels seus sentiments de víctima, juntament amb la víctima autèntica, Jesús. No saps que n'és, de consolador, celebrar la Santa Missa, malalt. Què voldrà Déu de mi? Tinc feta una oblació. L'acceptarà Déu? Llavors sí que seria penyora certa d'haver assolit allò que tant li demano, i per a això la vaig fer!»

Mn. Joan Costa
Consiliari de la Federació de Cristians de Catalunya